

První brána

J eště jednou jsem si zopakovala, že jsem svého mladšího bratra neunesla.

Přísahám, dokud jsme neseděli v metru, takhle jsem o tom *neuvažovala*, a když jsme dojeli na letiště, bylo pozdě, abych si to rozmyslela a vrátila mamce kreditku do peněženky.

Taky bylo pozdě na to nekoupit s ní sobě a Benjaminovi letenky do New Yorku, a nepochybně i na to, abych z toho pomalovaného bankomatu na letišti nevybrala pět set dolarů.

Ale všechno tohle jsem *udělala*. Ačkoli přinejmenším část viny leží na mamce, která mi dovolila, abych

jí občas pomohla s nákupy na internetu, a taky mi prozradila většinu svých pinů.

Nicméně spoustu těch kriminálních činů dnes ráno jsem spáchala z velmi dobrého důvodu, a nutno zdůraznit, že v porovnání s únosem bratra se ztrácejí v mlze bezvýznamnosti.

Benjaminovi je třeba přiznat, že celou záležitost vzal, jak jen lehce zvláštní sedmiletý kluk může. Trpělivě stál, držel mě za ruku, na zádech batůžek s Watchmeny, a mlčky čekal, až se seberu. Vůbec nevykřikoval do světa, že ho starší sestra unesla, víc ho zajímalo, jestli Stan taky potřebuje letenku.

Držela jsem ho za ruku pevně. Stáli jsme někde v odletové hale Terminálu 3. Vládl tu hluk a zmatek a my jsme museli najít správnou odbavovací přepážku. Lidé všude kolem spěchali a já nevěděla, kam máme jít.

„Stan nepotřebuje letenku,“ opakovala jsem asi posléze, a než stihl Benjamin položit doplňovací otázku, dodala jsem: „A ne, nepotřebuje ani pas.“

„Ale my jo,“ připomněl Benjamin trochu nervózně. Věděla jsem, že kdyby s námi Stan nemohl letět, zhroutil by se Benjaminovi svět.

„Ano, my ho potřebujeme.“

Vtom jsem shodou okolností zaslechla, jak jde někdo kolem a mluví o letu do New Yorku, a propadla jsem panice.

Dlouze a pomalu jsem se nadechla. Benjamin je naprosto skvělý kluk a já ho miluju, taky má své chvílky, ale já ho potřebovala. *Naprosto nezbytně*, jinak bych ho *neunesla*. Tedy, ne že bych ho unesla. Fakt ne.

„My potřebujeme pasy,“ začala jsem vysvětlovat, „protože my jsme skuteční a živí lidé, zatímco Stan ne, i když je výjimečný.“

Benjamin chvilku uvažoval.

„On je opravdickej,“ poznamenal.

„Jo, máš pravdu,“ připustila jsem. „Omlouvám se. Je opravdickej. Ale taky to je vycpaná hračka. Nepotřebuje pas.“

„Víš to určitě?“

„Určitě. Jak se vlastně má?“

Benjamin se Stanem krátce pohovořil. Domýšlela jsem si, že ho drží jako obvykle za křídlo, stejně jako já svírám Benjaminovu ruku. My tři jsme museli vypadat pěkně hloupě. Já, vedle mě drobný Benjamin a otrhaný plyšový černý krkavec.

„Má se dobře, ale stejská se mu po ostatních.“

Ostatními Benjamin myslel zvěřinec plyšových tvorů a plastových superhrdinů ve svém pokoji.

„Vždyť jsme odjeli sotva před hodinou.“

„Já vím, ale Stan je prostě takovej. Taky se mu stejská po tátovi.“

Zatahala jsem Benjaminu za ruku, aby se dal do pohybu. -1 řádek prosím

„Hele, Benjamine, musíš najít odbavovací přepážku Virgin Atlantic. Stan by ti mohl pomoci. Nemají krkavci skvělý zrak?“

Trochu jsem zarískovala, ale zafungovalo to.

„Virgin Atlantic...“ opakoval Benjamin. „Jéé, je to přímo tady. Jsem lepší, Stane. I když máš skvělejší zrak.“

Benjamin vyrazil rychle vpřed a já vlála za ním. Znovu jsem ho zatahala za ruku, abych mu připomněla, jak chodíme. Nacvičili jsme si to před několika lety a Benjaminovi se to líbilo, ale teď byl nejspíš nadšený, že poletí zase letadlem, a tak se mi vytrhl.

„Benjamine!“ zavolala jsem a čekala, až se vrátí.

Trvalo to možná vteřinu dvě, ale vyděsilo mě to, a tak jsem se za ním rozběhla, zakopla o nějakou tašku nebo co a rozplácla jsem se na podlaze jak široká, tak dlouhá.

I v tom letištním rámusu jsem slyšela, jak všichni kolem ztichli a pozorují mě, a věděla jsem, že jsem jim dopřála pěkné divadlo. Nohy přes tašku, ruce roztažené před sebou.

„Jsem snad neviditelný?“ ozval se nějaký naštvaný mužský hlas.

Sluneční brýle mi spadly, zaslechla jsem, jak si muž povzdechl.

„Proč nekoukáte na cestu? Mám tam laptop.“

Sbírala jsem se a podařilo se mi do tašky znova kopnout.

„Proboha,“ zavrčel.

„Omlouvám se,“ zamumlala jsem. „Promiňte.“

Sklopila jsem hlavu, zatímco muž rozepínal své zavazadlo.

„Benjamin?“ vyslovila jsem bratrovo jméno, ale ten už stál po mém boku.

„Není ti nic, Laureth?“ zeptal se a strkal mi něco do dlaně. „Tady máš brejle.“

Rychle jsem si je nasadila.

„Moc se omlouvám,“ vyslala jsem omluvu směrem k muži a napřáhla jsem ruku, aby mě mohl Benjamin chytit. „Radši půjdeme.“

Benjamin mě vzal za ruku a tentokrát mě vedl správně podle našeho tajného kódu.

„Tady je fronta,“ oznámil a zastavil se. „Jen krátká.“

První brána, řekla jsem si v duchu. Tak by to nazval táta. První osoba, kterou musím překonat, personál odbavovací přepážky.

„Jsme na řadě,“ zašeptal Benjamin.

„Další, prosím!“

Přepážku obsluhovala žena.

Stiskla jsem Benjaminovu ruku, sklonila jsem se k němu a zašeptala:

„Počkej tady.“

„Proč?“

„Vždyť víš proč,“ odpověděla jsem a čekal mě úkol ujít těch pár kroků k přepážce sama.

Byla jsem ráda, že je léto a horko, protože když slunce svítí, nevypadá tak divně, že mám sluneční brýle, dokonce i uvnitř, ale po pádu přes tašku toho nevrlého chlápka jsem k sobě nechtěla přitáhnout další pozornost.

„Kam cestujete?“ zeptala se žena, ještě než jsem došla k přepážce.

Vzpomněla jsem si na svého kamaráda ze školy Harryho. Je skvělý. Zkoušel by vydávat zvuky, aby zjistil, kde je přepážka, ale podle mě by to nejspíš nefungovalo, protože tady panoval moc velký hluk. Kromě toho vždycky existuje riziko, že si někdo bude myslet, že předstíráte, že jste delfín. A o to fakt nestojím. Místo toho jsem pomaličku, ale plynule zvedla ruce a potěšilo mě, že jsem vzdálenost odhadla skoro přesně. Tedy, bolestivě jsem narazila holeněmi do nějakého kovového zábradlí, ale ze všech sil jsem se snažila nedat nic najevo a pohodila jsem naše pasy na přepážku.

„Ehm, do New Yorku,“ odpověděla jsem. „Na JFK, v 9:55.“

Žena si vzala pasy.

„Máte zavazadla k odbavení?“

„Ehm, ne. Jen příruční zavazadlo.“

Otočila jsem se, ukázala jí svůj batoh a mávla jsem rukou k Benjaminovi, ale v duchu jsem se modlila, aby zůstal na místě.

„Jen krátký výlet? Čeká vás něco zajímavého?“

Pověděla jsem jí pravdu. Nebo to, co, jak jsem doufala, je pravda.

„Jedeme za tátou.“

Odmlčela se.

„Kolik vám je let, slečno Peaková?“

„Šestnáct.“

„A to je váš bratr?“

Přikývla jsem.

„Kolik...“

„Tomu je sedm. Na webové stránce se psalo, že se mnou může letět, jestliže mu je pět. A jemu je sedm. Mně šestnáct, tak myslím, my jsme mysleli...“

„Ano,“ přitakala žena. „To je v pořádku, jen jsem se zeptala. Ale má ten ptáček pas?“

„Říkal jsem ti to!“ vykřikl Benjamin někde za mnou.

„To je v pořádku, zlato, žertovala jsem,“ uklidnila ho žena. „Ten pas nepotřebuje.“

„Nepotřebuje pas,“ zopakovala jsem. Pak jsem si připadala hloupě a zmlkla jsem.

„Můžu se na toho ptáčka podívat?“ požádala žena.

„Musím zůstat tady,“ prohlásil Benjamin.

„Proč tam musí zůstat?“ zeptala se mě žena.

Najednou to nabralo špatný směr.

„Ale to víte, kluci,“ spustila jsem a snažila se usmívat. „Tedy, on tam nemusí stát, ale znáte to, kluci.“

„Jste v pořádku, slečno Peaková?“ zeptala se žena najednou vážným tónem.

„Ale ano. Jen, víte. Jsem nervózní.“

„Odlet je až za hodinu a půl. Máte spoustu času.“

„To ne,“ blekotala jsem dál a zoufale jsem si přála být pryč. „Jsem nervózní z létání. Navíc s Benjaminem.“

Zaslechla jsem, jak se směje.

„Mám dvojčata,“ prozradila mi. „Kluci jsou tak v jeho věku, pěkná čísla. Navíc dva, takže vy máte ještě štěstí. Kdykoli někam jedeme na dovolenou, jako kdybychom vyhlásili té ubohé zemi válku.“

Zasmála jsem se. Napadlo mě, že působím hodně nervózně, ale žena si toho zřejmě nevšimla.

„Příjemný let,“ popřála mi.

Položila pasy zase na přepážku.

„Nástup je v 8:55, východ 35, ale pro jistotu si to zkontrolujte, kdyby nastaly nějaké změny.“

A pak mě čekal jen takový lehký úkol sebrat pasy. Nenápadně jsem přejela rukou po přepážce a s úlevou jsem na ně narazila přímo před sebou. „Děkuju,“ řekla jsem. „Benjamine, dej mi ruku. Víš, že se hnedka ztratíš.“

Benjamin ke mně došel a vzal mě za ruku.

„To není pravda!“ zaprotestoval, a protože se ho to zřejmě dotklo, zapomněl mi ruku stisknout, aby mi naznačil, kterým směrem máme jít.

Strnula jsem, protože jsem ho chtěla odtáhnout od té milé paní u přepážky, než způsobí nějakou vážnou škodu.

„Kudy máme jít?“ zeptala jsem se.

„Odlety jsou nahoře. Eskalátory jsou támhle.“

„Benjamine,“ vyslovila jsem bratrovo jméno. „Tak jdeme, Benjamine...?“

Naštěstí už mě táhl od přepážky správným směrem. Většinou je na mě opravdu hodný.

První bránu jsme překonali.

„Teď už jedeme hledat tátu?“ zeptal se, když jsme vyjžděli eskalátory do horního patra.

„Ano, teď už jedeme hledat tátu,“ potvrdila jsem.